

—En aquest sentit, el debat sobre el nou model de finançament ha estat una ocasió perduda, per al PSPV? Heu perdut l'oportunitat de marcar perfil i d'exigir un model més just?

—El nou model millora l'anterior, però no és del tot satisfactori. No ens ha afavorit que el debat s'haja centrat en el cas català. Potser no hem tingut energia per a transmetre que l'interès bàsic dels socialistes valencians era defensar el nostre país, sobretot arran de la incompaixença del govern valencià. Amb vista al futur, hem d'aplegar les sensibilitats identitàries que conviuen al País Valencià: no s'entén igual el país a Alacant que a Castelló, ni a les Marines que al Baix Segura... El PSPV està obligat a reconstruir el sentiment de País Valencià del segle XXI, atenent totes les mirades.

—Preveieu primàries per a escollir el candidat a la Generalitat, el 2010?

—No pot descartar-se, en absolut, un procediment democràtic com aquest, que em sembla una via encertada. Cal motivar la participació política atorgant més drets als ciutadans i als militants. Resta per veure si n'hi haurà, que presentaran una proposta diferent de la del secretari general. En tot cas, un element clau de la reivindicació de la política és animar la participació sense dramatismes.

—Francesc Romeu està animat a participar-hi o el seu nomenament al segon graó de Renfe és una invitació de José Blanco a deixar estar Alarte?

—Romeu és una persona jove, un militant valuós del PSPV que farà una bona feina a Madrid. No es tracta d'apartar ningú, sinó de sumar tothom. Romeu aportarà coses positives a Madrid? De segur que sí. Jo mateix miraré que ens ajude a fer entendre el problema de la rodalia o aconseguir una parada de l'Euro-med entre Tarragona i Castelló, que ja toca. Una direcció ha de tenir la màxima potència possible, hi has de sumar els millors de cada àmbit, pensen com tu o no. La pluralitat és això. No pots practicar un minifundisme estret de mires.

—Quin resultat consideràrieu acceptable el 2011?

—L'únic resultat acceptable és la victòria. Si no eixim a guanyar, perdrem per golejada. Cal un canvi urgent, al país. Si no, serà un fracàs de tots; i sobretot, és clar, de qui comanda l'organització.

Victor Maceda

Molts xiulits, pocs aplaudiments

EL TEMPS ha convidat vint persones de l'àmbit progressista valencià a dir la seua sobre el primer any d'Alarte al capdavant del PSPV-PSOE.

El resultat: moltes més crítiques que no lloances. La majoria troba a faltar un discurs més atrevit i complementat amb veus expertes.

JULI PERETÓ

Institut Cavanilles de Biodiversitat i Biologia Evolutiva de la Universitat de València

Mimetisme amb la dreta.

El balanç em sembla trist: Alarte practica un mimetisme amb la dreta que no puc entendre. Les seues genuflexions davant la jerarquia catòlica o el seu espanyolisme estantís són patètics. I tot això li passarà factura a les urnes. Sembla que s'haja pres al peu de la lletra l'aforisme de Joan Fuster: "Un fracàs no s'improvisa." S'hi dedica força.

MANUEL S. JARDÍ

Periodista

Capatàs de la finca del PSOE.

Jorge Alarte, a més d'haver-se fet un àlbum de fotos amb l'arquebisbe, ha assumit al PSPV la funció de capatàs de la finca del PSOE. Bàsicament, fa allò que li manen. Continua la feina d'es-

panyolitzar més encara l'organització i allunyar-la de qualsevol temptació d'anar cap a un model ni tan sols paregut al PSC. Alarte és un líder sense discurs —si deixem de banda la retòrica funcional a la recerca del titular periòdic—, imposat en un congrés que va exhibir la poca cosa en què ha derivat la socialdemocràcia indígena. Ara mateix no serà qui transforme el seu partit en res més que l'empresa instal·lada còmodament en la derrota electoral. Per al PP, Alarte és digne successor de Joan Ignasi Pla. Cap d'ells no ha representat una amenaça a l'hegemonia de la dreta insolent i autoritària. No obstant això, va tenir molt d'èxit com a alcalde d'Alaquàs i és un bon xic. Ben mirat, el cementiri d'Arlington n'és ple, de bons xics.

ROSA SOLBES

Periodista, ex-editora d'informatius de TVE

Desdibuixat.

La primera impressió que va causar-me Alarte ja va ser prou dolenta. Coneixia el seu passat com a alcalde d'Alaquàs, com a *lideret* comarcal, i no s'hi destacava més enllà de l'habilitat que tenia per a moure's al

si del partit. Val a dir, però, que encara el veig més desdibuixat des que és el secretari general del PSPV: és com aquells cossos desdibuixats dels anuncis de iogurts, com si no tingueren les forces activades. En realitat, al País Valencià, l'oposició al PP la fa el delegat del govern, Ricardo Peralta.

Alarte ha renunciat a aspectes simbòlics que no em semblen anodins, i tampoc no m'ha agradat l'actitud conciliadora –sempre tan conciliador, el centre-esquerra valencià!– a l'hora de pactar un síndic de greuges ben poc imparcial. Si definitivament serà el candidat a la Generalitat, no li queda gaire temps per a redreçar el rumb. Aquest primer any, com dic, no m'ha agradat gens.

XIMO CÁDIZ

Ex-coordinador de Lambda, associació de GLTB. Militant del PSPV-PSOE a València

Un canvi desvirtuat. Si el PSPV-PSOE vol recuperar la confiança de la ciutadania ha d'oferir una alternativa progressista real i creïble per a una nova majoria. El

canvi que proposava Jorge Alarte s'ha desvirtuat en allò intern, renunciant a implicar l'afiliació –la reestructuració del partit a València és paradigmàtica– i, pel que fa al discurs i l'acció política, les seues decisions apunten més a buscar un *presumpte* centre sociològic, tot revisant, per la via dels gestos, el projecte socialista: la foto amb l'arquebisbe García-Gasco, el desblocatge de la renovació de la Sindicatura de Greuges en canvi de res –el PP mai no va lliurar la documentació reclamada a les Corts–, l'abstenció davant l'informe del Parlament Europeu sobre les agressions urbanístiques, el desmarcatge de l'Institut Ramon Llull –on sí que participen ajuntaments socialistes del País Valencià–, l'anunci de la possible retirada de la demanda per la parcel·la del Mestalla... I, d'una altra banda, es manté la indefinició sobre la fórmula 1 i la política dels *grans esdeveniments*. S'equivoca, si l'estratègia és *descafeïnar* el projecte socialista. L'encertarà

si ara mateix comença a fer propostes concretes en economia, sostenibilitat, serveis socials, educació, sanitat, cultura... Propostes que marquen la diferència entre la gestió del PP i la força majoritària de l'esquerra valenciana. No n'hi ha prou amb la crítica pel *cas Gürtel*. Renovar el socialisme valencià no es fa a base de renúncies; la ciutadania necessita una alternativa innovadora, clara, coherent i sòlida que pugui votar. Aquest és el repte.

MARTÍ DOMÍNGUEZ

Biòleg, periodista i escriptor

Missatges equívocs, paraules tèbies.

Resulta decebedor de constatar, colp rere colp, les incongruències i titubeigs dels socialistes valencians. Tenint tantes possibilitats d'erosionar la dreta cavernícola valenciana, les balafien amb missatges equívocs, amb paraules tèbies, amb aparicions plenes de quequeigs i dobles sentits. Pense, per exemple, en les contradiccions arran de l'informe europeu sobre els abusos urbanístics, o en les mitges tintes sobre la valoració de la fórmula 1. La revolta a l'Ajuntament de Benidorm és el punt culminant de totes aquestes incongruències: denuncien el transfuguisme i alhora, a la primera ocasió, se'n valen per a recuperar un ajuntament perdut fa anys per aquest mateix motiu. La sensació que ens arriba als ciutadans és que el socialisme valencià avança sempre amb por, sense definir clarament el full de ruta, a colps d'oportunisme, i volent quedar bé amb uns i altres. L'estratègia no convenç ningú; ans al contrari, resulta molt decebedora, com l'intent descartat d'eliminar la denominació *País Valencià* de les sigles del partit, o l'actitud declaradament antifusteriana del secretari general, Jorge Alarte. De manera que molts dels seus potencials votants s'abstenen, o si els voten ho fan sense il·lusió ni esperances. En canvi, els votants de la dreta valenciana –aquest magma indestructible a qualsevol diluvi– acudeixen en massa

a votar. O els socialistes valencians s'arrisquen una mica més i aclareixen amb més valentia el seu missatge, o no rascaràn bola mai.

MANUEL MOLINS

Dramaturg

Un home perfectament irrellevant. Hi ha algunes paraules quasi màgiques i sagrades –“divinas paraules”, que en diria Valle-Inclán–: *Juventut* i *Canvi*,

per exemple. Sense que es considere que la *Juventut*, com la senectut, per ella mateixa ens garanteix ni més seny, ni més talent, ni més preparació ni més capacitat. Ni que el *Canvi* ens aboca mecànicament a una situació de progrés i millora: la dreta més reaccionària també invoca el *Canvi* per a imposar els seus deliris. Jorge Alarte, del PSOE, és *jove* i vol el *canvi* polític. Però, quin canvi? Des de quina òptica real? Amb quina credibilitat?... Sembla que les *reformes* empreses dins el propi partit no ens auguren unes novetats gaire progressistes: estructura provincial en lloc de comarcal, canvi de nom, etc. Quant a la dimensió pública... Durant el recentíssim festival Sagunt a Escena 2009, es representava l'obra d'un íntim amic seu i el *jove* líder va assistir-hi. Molts amics i coneguts em preguntaven qui era el tal Alarte perquè no en tenien ni idea i pel que havien sentit... era un home perfectament irrellevant. Irrellevant en la imatge pública, les declaracions i les expectatives. Aquest era el comentari. I així es vol *canviar* o es tracta de continuar condemnant un gran nombre de valencians a l'ostracisme polític i el silenci? Mentrestant, el *jove* Jorge Alarte continua els seus *canvis*. Potser algun dia li haurem de dir fins i tot *George*, perquè no crec que accepte que li diguen Jordi: segurament els seus mecenes de Madrid tampoc no li ho permetrien. Amb tot, l'esperança és l'última cosa que es perd i per això cal confiar que el PSPV prenga les mesures adequades i per fi l'encerte.

MIQUEL GIL

Cantant

No hi ha missatge alternatiu.

No me n'havia adonat, que ja feia 365 dies que Jorge Alarte va guanyar el congrés dels... *Socialistas Valencianos* o *PSPV*? No

se sap ni com s'anomenen, a hores d'ara. Durant aquests 365 dies no he percebut gaires canvis al missatge de Blanqueries. Si de cas, un acostament a les tesis del PP, com donant-los la raó en els símbols identitaris, l'aigua i els grans esdeveniments. Si esperen veure passar el cadàver de l'enemic per la porta de casa, malament, perquè fa l'efecte que els *gürtels* i els *amiguitos de l'alma* encara afegeixen més vots al sarró del PP. Aquesta no sembla una bona estratègia menys de dos anys abans de les autonòmiques. No he percebut cap missatge de canvi, d'alternativa, de denúncia de les malifetes immobiliàries, de les xarlotades educatives, del caos de les urgències sanitàries, de l'enfonsament de l'agricultura, de la desfeta de la indústria tradicional... No hi ha un missatge alternatiu. De Pla a Velarte, que diria *Russito de la Costera*, poques coses han canviat. La mimetització amb el PP, potser.

MANUEL MARTÍNEZ SOSPEDRA

Catedràtic de dret de la UCH-CEU

Nul·la presència social.

No resulta senzill d'avaluar la seua gestió com a secretari general del PSPV, sobretot a causa de l'herència que va rebre. A parer meu, el problema

fonamental del socialisme valencià és la seua virtual inexistència com a associació civil. El partit realment existent és molta poca cosa més que una mixtura entre una associació d'electes

i càrrecs orgànics que episòdicament activen una maquinària electoral. La pèrdua de consistència i de capital humà ha provocat que, a diferència del PP, gairebé no tinga presència social. A més, nota l'absència del suport sostingut dels mitjans, principalment dels més influents.

L'exemple més planer de tot plegat és el cap i casal. Per això pense que encarar el problema a partir de l'estructura organitzativa és un èxit apreciable, ni que es tracte d'un moviment merament introductor.

JOAN GARÍ

Escriptor, columnista de 'Público'

Un elefant en un monocicle.

No li és fàcil, a Alarte. No li era fàcil i, previsiblement, no li serà fàcil. En qualsevol moment Pa-

coco *Gürtel* Camps podria convocar eleccions –Estatut en mà– i llavors el PSPV, aquest gran elefant que circula en monocicle, comprovaria de nou que la societat valenciana és ja massa rica, massa panxacontenta i massa *madrilenya* per a votar a l'esquerra. Solucions? Algunes, però val més estalviar-nos llargues pizarades fora de test, com ara eliminar les sigles PSPV. Si Alarte és intel·ligent, buscarà vies alternatives a l'emmirallament davant l'espill conservador. Si no, serà un altre secretari general de transició. I ací pau, i allà glòria.

JUAN CARLOS CARBONELL

Ex-degà de dret de la Universitat de València

Més il·lusió que no ajudes.

Ara fa un any Jorge Alarte constituïa una esperança i una incògnita. Una esperança de canvi i d'orientació,

perquè significava saba nova i il·lusió de poder, i també una incògnita, perquè, més enllà de la seua ambició personal –i ho dic molt en positiu–, hom no li coneixia gaires mèrits.

El problema és que, un any després, Alarte continua essent una esperança i una incògnita. Una esperança, perquè encara pot ser l'eixida a la situació de desfeta en què es troba el seu partit, i una incògnita, perquè en tot un any no s'han apreciat canvis evidents. De fet, tot allò dolent que ha afectat el govern valencià ha vingut de les errades pròpies i dels esquits del ruixat madrileny, no d'accions polítiques de l'oposició... I, per si no n'hi havia prou, tot això no té cap efecte electoral.

Em fa l'efecte que té més il·lusió i aptitud que no ajudes. Potser hauria de cercar aquests suports fora del partit. Potser hauria d'obrir-se a sectors progressistes de la societat i la cultura valencianes.

EMILI J. MARÍN

Capellà, director de la revista cristiana 'Saó'

Què fa? Què pensa?

Fa uns anys, en ocasió del centenari de la Mare de Déu de l'Olivar, ens trobarem l'anterior arquebisbe, Agustín García-Gasco, de poca

grata memòria, Jorge Alarte –aleshores alcalde d'Alaquàs– i jo mateix. Després d'uns quinze minuts de conversa, Alarte va acomiadar-se, vam quedar-nos tots sols l'arquebisbe i jo, i aquest va dir-me: "Aquest xicot té grans condicions, farà una gran carrera política." No hi ha cap motiu per a pensar que aquest haja estat un dels pocs encerts de l'ex-arquebisbe. Més aviat sembla una mena de maledicció.

Què fa Alarte? Què pensa? No és gens fàcil de saber-ho. Recentment l'he entrevistat a *Saó*, i responia de manera tan políticament correcta, desprenia tan poca il·lusió i esperança, que gairebé resultava irrellevant tot allò que deia. No resulta estrany, doncs, que l'entrevista li agradara més a ell que no a mi.

Sota la idea de la renovació han quedat fora dels cercles de poder referents de la cultura d'esquerres del país: quina institució pot prescindir absolutament dels valors dels qui han estat anteriorment al capdavant? Cognoms com Lerma, Bru, Azagra, Puig, Cataluña, Ciscar i tants altres no pinten ni fava a l'actual PSPV-PSOE. L'executiva és –tret del doctor Mayans– absolutament desconeguda i irrellevant.

El personal es pregunta quines condicions necessita Alarte per a fer-se notar i sobretot per a esdevenir una autèntica alternativa. Més bones que les que ha tingut, difícilment es presentaran a cap candidat. Però Alarte calla i assegura que, al terreny de la confrontació, el PP mai no l'hi trobarà. Com pensa guanyar les eleccions, si no?

FABIAN LLISTERRI

Ex-degà del Col·legi d'Arquitectes de la Comunitat Valenciana

Una referència ètica. Un partit dividit és un partit perdedor. Sempre ha estat així i sempre ho serà. Per tant, malgrat que l'actuació política de Jorge Alarte no

haja transcendit prou a la societat, entenc que això és del tot justificat si aquest any ha esmerçat les energies a recompondre el PSPV. No li queda gaire temps, però. Al carrer, al marge del partit, tan sols es perceben aquells aspectes que arriben a ser notícia.

He rebut amb alleujament el fet que haja situat els principis per damunt dels interessos personals o polítics. La seua posició davant el transfuguisme és una referència ètica que agraeisc. No hi estem habituats. El restabliment del diàleg amb l'Església, fins i tot per als no creients, també és una actitud de normalització democràtica important i necessària.

Al capítol de peticions, trobe a faltar algunes coses. Els votants d'esquerres existeixen, militen o no al partit, i no sols durant la campanya electoral. Espere que, quan siga possible, Alarte

estenga a la resta de la societat d'esquerres les conviccions democràtiques i participatives que aplica als socialistes amb carnet. En una època en què el presidencialisme pot arribar a ser angoixant, s'agraeixen aquesta mena d'actuacions.

EMILI PIERA

Periodista i escriptor, columnista de 'Levante'

Un polític amb ideologia. Jorge Alarte va tenir el mèrit indiscutible d'expressar la seua ambició i fer-ho clarament. La seua oposició a la moció de censura a Benidorm

ha reforçat una imatge de polític amb ideologia i principis.

Crec que encara conserva possibilitats d'emergir amb força com a alternativa, però li caldrà tenir èxit en dos fronts bàsics: integrar les famílies socialistes en una distribució de poders que no qüestione la seua direcció i evitar les temptacions imitatives.

No és rendint-se als odis xenòfobs de la dreta valenciana com avançarà, sinó mobilitzant al seu propi electorat. Primer atraure, unir, disciplinar i dirigir l'assalt. La seducció de sectors centristes vindrà després, no abans.

ANTONIO MAYOR

President d'Hosbec (Associació Empresarial Hostelera de Benidorm i la Costa Blanca)

Ha de conèixer la realitat.

Com que no és parlamentari, no ix als mitjans, però malgrat això cal agrair que haja rectificat, en part, la posició del PSOE respecte a l'aigua. En aquesta qüestió va pel bon camí. També note més implicació en aspectes com ara l'urbanisme, potser gràcies a la crisi econòmica. L'urbanisme no és el culpable de tots

els mals, com ha arribat a semblar, i caldria pactar-lo i salvar-lo, fent-lo més sostenible.

Amb tot, el seu discurs davant la crisi no ha estat rellevant. No ha estat capaç de fer un discurs alternatiu al del seu partit, no ha estat tan decidit i clar com hauria calgut a l'hora de defensar sectors concrets. No sols has de criticar la corrupció del contrari, també has de consensuar polítiques amb l'oposició. Ha de trepitjar els problemes de cada sector i no dir coses com ara que el futur del turisme valencià és a la Xina i a l'Índia. Ha de conèixer més de prop la realitat, tractar amb la gent especialitzada abans de pronunciar-se... Ha de saber què passa a tot arreu. Té molta feina davant seu.

GREGORIO MARTÍN

Catedràtic de matemàtiques de la Universitat de València, Institut de Robòtica

Li cal un pòsit de rigor.

Ni la seua persona ni els seus projectes no són coneguts per àmplies capes de la ciutadania. A més, arrossega el llast de ser el cap de l'oposició

sense ser parlamentari, tot un handicap en la terra del periodisme *canalla* de Canal 9. I també ha desaprofitat ocasions de transmetre il·lusió als valencians: per posar-ne només dos exemples, la consecució de la velocitat alta i la necessitat de fer pinya amb Catalunya pel corredor mediterrani. Tampoc no ha denunciat les grans errades del PP, com ara l'insuportable deute per habitant i el col·lapse financer d'un sistema sanitari públic a què els jutges obliguen a pagar interessos per deutes no satisfets de fa anys...

És clar que no ha de ser còmode moure's a l'entorn caïnita del PSPV, però no entenc que siga incapaç d'aplegar al seu voltant un grup de persones que, amb experiència suficient, li atorguen un cert pòsit de rigor i de continuïtat. Atesa la situació que travessa el PP, de fora estant no sembla tan difícil, de crear una alternativa política creïble.

CRUZ SIERRA

Periodista

Ambició dirigent sense discurs. Durant aquest primer any al capdavant del PSPV, Alarte no ha volgut o no ha sabut aprofitar les forces, els desigs i fins i tot les il-

lusions polítiques dipositades en ell per tal de donar forma a una alternativa real de govern. Si esperàvem que presentara un model alternatiu socialista en matèria d'urbanisme, inversió pública, caixes d'estalvi, sanitat o educació –entre moltes altres àrees de l'administració pública–, ens hem trobat amb un ambició dirigent sense discurs, exclusivament preocupat a dominar els ressorts de poder del partit, a eliminar adversaris, a col·locar els seus i rebutjar del seu entorn qualsevol que poguera fer-li ombra. Una forma *antiga* de fer política, totalment en desús i ineficax per tal de lluitar contra la greixada maquinària del Partit Popular de la Comunitat Valenciana, que, fins i tot amb el *cas Gürtel* al damunt, domina el panorama electoral.

ALFONS CERVERA

Escriptor, coordinador del Fòrum de Debats de la Universitat de València

Sutura les diferències internes. No sé si Jorge Alarte és el millor dels candidats que aspiraven a la secretaria general del seu partit. Sí que sé que qualsevol d'ells

s'enfrontava a un problema de difícil solució: el seu propi partit. La vocació caïnita del PSPV-PSOE és una malaltia, i no sols política sinó moral. Crec que l'any de gestió d'Alarte ha estat dedicat a suturar les divergències internes més que no a plantejar alternatives que podrien identificar a ell mateix i el seu partit amb una possibilitat seriosa de recanvi polític i ideològic al capdavant de les institucions valencianes. El pitjor, en tot cas, no

és que haja passat un any, sinó que en queden menys de dos fins a les pròximes eleccions. I no sé si els socialistes valencians estan disposats o no a assumir la responsabilitat de ser una autèntica alternativa als excessos miserables del PP.

JOSEP BOTELLA

Secretari general de la Unió de Llauradors i Ramaders del País Valencià

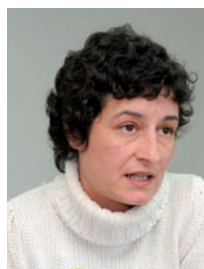
No s'hi implica gens. Trobe a faltar molta sensibilitat respecte a les qüestions agràries. No hem d'oblidar que el PSOE governa l'estat espanyol, amb les conse-

qüències que té això. La crisi que travessa l'agricultura valenciana és molt greu, però no hi ha respostes. Tampoc no ha fet res per evitar que s'aprove la llei, ara en tràmit, sobre la representativitat: aquesta llei modificarà el sistema de representació agrària espanyol, que tornarà a ser com el del segle XIX i evitarà la presència de sindicats com ara la Unió.

M'he reunit amb ell en diverses ocasions, però no ha servit de gran cosa: no detecte cap símptoma de canvi a Madrid. Alarte no pot excusar-se, és coresponsable de la llei que s'aprove. Per tant, trobe un buit en aquest sentit, un buit que caldria rectificar. L'he vist poc defensor dels interessos dels agricultors valencians, en definitiva. Ens ven el pa i la sal, però a la fi no s'hi implica gens.

GRACIELA FERRER

Portaveu de Xúquer Viu

Ens preocupa.

A Xúquer Viu ens preocupen seriosament els canvis en la política hídrica del ministeri, amb el suport de l'actual secretari general del PSPV, perquè van orientats cap a la insostenibilitat, i posen en perill la supervivència dels nostres rius, aqüífers i zones humides.

Malgrat que la gestió de la demanda d'aigua i la protecció i restauració dels ecosistemes i aqüífers són l'única garantia de disponibilitat a llarg termini d'aigua en qualitat i quantitat, aquests no semblen els elements centrals de la política hídrica d'Alarte. Continua havent-hi una estratègia a curt termini pel que fa a l'aigua, centrada en l'increment il·limitat de l'oferta d'aigua barata per a qualsevol ús.

D'una altra banda, és preocupant l'absència de crítica arran del comportament irresponsable del Consell, que sistemàticament es nega a exercir les competències autonòmiques exclusives sobre les conques internes: incompleix l'Estatut, paralitza l'elaboració dels nous plans de conca i, així, propicia que continue la sobreexplotació dels nostres rius i aqüífers.

ENRIQUE Cerdán TATO

Periodista i escriptor

Una meditació sense expectatives.

Alarte és una llarga meditació que, fins ara, no ofereix expectatives. El PSPV encara va a cegues, no ha pres les mides a

la realitat social i econòmica del país, no ha explorat rigorosament les exigències ciutadanes. A més, el suport de Leire Pajín es revela insuficient. Potser perquè ja ho sap, el secretari general del PSPV manufactura passarel·les cap a uns altres sectors del socialisme valencià, com ara el lermista, i es mou amb les cauteles i la moderació d'Àngel Luna. En tot cas, hi ha hagut determinats gestos ètics molt escaients, encara més en un moment com l'actual, quan la corrupció esquitxa el PP.

A Alacant, n'hi ha que afirmen que Alarte practica una política d'exclusió i que "el partit no és més confortable que abans". Al remat, romanen els clans, les famílies, les tribus –potser menys bel·licoses–, i no troben les eixides al pou en què un mal dia va caure el PSPV. Jorge Alarte ha de deixar d'un costat la meditació i afanyar-se a inventar-se-les.